Ч. 53. Пятниця 7 (20) марта 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(*Рада державна. — З балканьского півострова. — Новий еміґрацийний закон в Сполучених Державах.*)

Вчера на засїданю палати послів, як було вже заповіджено, забрав голос пан Президент міністрів др. Кербер при дискусиї на І. читанем угодового закона з Угорщиною. Бесїдник підніс, що давна неохота до угоди зникла, так, що нинї вігде в державі не видко опозициї против заключеня еї. З того треба гадати, що публична гадка протерла ся і суспільність зрозуміла, що лїпша яка небудь угода, як провізория. Відтак обговорював бесїдник найважнїйші хвилї з історії угодових переговорів і зазначив, що на всякий случай теперішна угода з Угорщиною о много кориснїйша від попередної. Що-до митової тарифи, то треба було увзглядн́ити потреби Угорщини, наколи держава мала остати одноцїльним митовим простором. Високі мита були наслїдком становиша инших держав, а особливо Нїмеччини. При кінци сказав бесїдник, що о скілько можна нинї оцїнити торговельно-полїтичну ситуацию, всюди перемагає намір продовженя торговельних договорів, о чім сьвідчить хочби то, що найважнїйших договорів не виповіджено.

Пісдя приватної депеші з Софії, потворили ся на місце розвязаних македоньских комітетів нові союзи під назвою „Товариств добродїйности“. В Софії належать до них визначні личности, мають они оголошувати публичні відчити о положеню Македонців. — О причинах уступленя болгарского міністра війни Паприкова, що має особливе довіре кн. Фердинанда, доносять до Polit. Corresp.: Паприков зажадав рішучо від ради міністрів, аби внесла безпроволочно до Собраня проект закона о кредитї 10 мілїонів франків на доповнене уоруженя армії. Президент кабінету Данев, як управитель уряду справ заграничних, бажаючи в теперішний непевний хвили не дати навіть тїни підозріня, немов би Болгария готовила ся до війни, спротивив ся жаданю Паприкова, а в тім підперли его всї инші міністри. В наслїдок того Паприков подав ся до димісиї, а кн. Фердинанд поручив президентови кабінету, аби виглядів відповідного наслїдника.

Судячи з вістий, які одержали европейскі часописи про новий еміґрацийний закон Сполучених Держав, він не буде так строгим, як ожидано. Богато зависить від того, як власти будуть приміняти его в практицї. — Після новелї не можна допускати до осїдку в Сполучених Державах: 1) проступників, що їх признано винними злочину, за який і в Сполучених Державах грозить тяжка поголовна кара; полїтичних проступників не допускає ся до Спол. Держав тілько тодї, коли їх проступок зле сьвідчить про їх моральність; 2) ідіотів, душевно хорих і калїк; 3) осіб, навіщених заразливими хоробами; 4) многоженцїв і женщини, що приходять до краю в цїли проституциї; 5) осіб, що находять ся в такім фізичнім станї, що він не позваляє їм зарабляти на житє; 6) законтрактованих робітників. — Під послїдні дві рубрики підпадала дотепер велика маса людий, що прибували до Америки і потім мусїли вертати назад до краю. Під шесту точку не підпадають актори, артисти, співаки, проповідники, домашна прислуга і такі ремісники, що хотять завести який новий рід промислу. Під пяту точку підпадають не тї, що не мають при собі покладаних гроший, а тї, що позбавлені всяких засобів до удержаня, отже перед усім фізичної сили, дальше тї особи, що не мають нї знакомих, нї свояків, що в Америцї давали би їм яке удержане. Щоби еміґранти не підлягали в разї недопущеня до осїдку в Сполучених Державах непотрібним коштам і невигодам, містить закон крім того ще ось які постанови: 1) пароходні товариства не повинні принимати на свої судна таких осіб, що не надають ся до осїдку

---

36)

СЕРЦЕ СЬВІТА.

(*З англійского — Г. Райдера Гаґґерда.*)

(Дальше).

— А може би їй казати присягнути, що буде мовчати? — сказав я, бо перепудив ся так страшного дїла, хоч і як би оно було потрібне і оправдане.

— Їй казати присягати? — спитала Мая погірдливо, — ти міг би так само казати гадинї присягати, щоби не боронила ся, коли еї хтось настолочить. Хиба ти того не розумієш, що тота женщина страшно мене ненавидить, бо гадає, що я позбавила еї любови еї мужа, що она би радо й сама згинула, як би знала, що могла би тим зробити смерть менї і тим, котрих я люблю? Скоро лиш мала настілько сил, що могла по недузї встати з постелї, прибігла зараз сюди, щоби оповістити нам погибіль, яку для нас придумала. І ось побачила дитину а жажда мести не могла еї здержати, щоби аж заждала на вирок судиів. Нї, то річ ясна; коли не можемо втїкати, то або она мусить гинути або ми. Чи не так, Іґнацїо?

— Та віби так, — відповів я сумно, — а все-таки то для мене страшно.

— То страшно, але годї — сказав сеньор — і я мушу то зробити, щоби ратувати жінку і дитину. О Господи! що я мусїв аж того дожити, щоби так робити! Чи нема кого иньшого, що зробив би то? Нї, бо тодї мусимо признати ся до убийства. Подай менї ніж. Нї, не треба; вистане моїх рук. Я еї задушу і скажу, що еї зловив, бо она хотїла убити мою дитину, і задушив еї мимо волї.

Він приступив до Наґви, вкляк коло неї а ми двоє закрили собі очи руками.

Зараз по тім приступив він до нас.

— Чи вже по всему? — спитала Мая охриплим голосом.

— Нї; я того нїколи не зроблю, — відповів він сердито. — Волю сам собі смерть зробити, як убивати стею женщину, що не може боронити ся, хоч і як з неї люта убийниця.

— То не роби їй смерти, — сказала Мая. — Але тодї треба нам подумати о тім, як би втїкати, бо ніч минає а втеча, то ще наша однїсенька надія.

— Щож зробимо з тою женщиною? — спитав я. — З собою не можемо еї взяти.

— Нї, але можемо лишити еї тут звязану, аж еї тут случайно знайдуть, — відповів сеньор. — Слухай, Наґво, ми не зробимо тобі смерти, але за то ідемо самі собі по смерть. Нехай твоє люте серце научить ся милосердия з того. Бувай здорова!

В дві години опісля перелазило троє людий, позавиваних в грубі серапи, через високі мури міста по довгій деревляній драбинї, котрої уживано підчас повени, в то місце, де була гребля. Ми сїли на малу лодку, котрої сеньор уживав до прогульки на озері, та плили до села, в котрого перед роком відпливали до міста серця. А що вітер дув в ту сторону, то ми плили борзо і коли ледви що зачинало свитати, побачили ми село перед собою. Але ми не мали відваги там висїдати, лиш навернули лодкою поза малий гущавник водних пальм і звідтам пустились зараз в дорогу в гори.

Мая зразу держала ся добре, але коли сонце стало припікати, она зовсїм ослабла, чому ми й не дивували ся, бо она несла ще й маленьке дитятко. Ми спочили трохи на полудне а відтак пустились дальше в гору, а сеньор і я несли тодї на переміну дитину, мимо того, що ми мали богато пакунків на собі.

Наконець настав нечер і ми розложили ся серед поля та понакривали ся лиш нашими серапами. Над раном зробило ся дуже холодно, бо ми опинили ся були вже в значній висотї, а бідна дитинка зачала жалїстно плакати, — так плакати, що нам жаль аж серце стискав. Ми пустились знову дальше, а ноги слабли нам щораз більше, аж під вечер дійшли ми до границї вічного снїгу та побачили перед собою хату сторожа, в котрій ми спочивали, коли ішли до міста.

— Зайдім до хати, — сказала Мая, — там покріпимо ся і переночуємо.

— Ми хотїли зразу минути хату та іти аж до виэозу, там переночувати і на другий день досьвіта пуститись на долину в пустиню.

— Коли туди зайдемо, Мая, то нас зловлять, — сказав сеньор; — наша безпечність в тім, щоби ми перейшли через виэіз, заким нас наші вороги здогонять, бо то против за-

в Сполучених Державах і в тій цїли мають предкладати подорожним листу, в якій подрібно наведені всї перепони для поселення. 2) Причину еміґрациї кождого еміґранта розсмотрюють осібні власти. Еміґранти можуть візвати при тім на поміч адвоката (нагорода 5 долярів), а на сьвідків своїх знакомих і свояків, або звернути ся в тій цїли до товариств охорони еміґрантів.

Новинки.

Львів дня 19 го марта 1903.

— **Важне для сьвящеників!** Редакция „Богословского Вѣстника" видала знаменитий твір сьв. Іоана Золотоустого **„О сьвященьстві"** разом з іконою і житеписию того сьвятого (стор. XII+240). Для духового житя кождого, а головно сьвященика, необходима лектура; виконана під зглядом технїчним артистично, може служити яко настільна книжка. Набути можна по цїнї 3 кор. в редакциї „Б. В." або в книгарни Ставропигійскій (для тих, що зложили передплату на „Б. В." за р. 1902, цїна 2 кор.) Позаяк наклад виносить всего 600 прим., проте належить поскорити з замовленями. Купуючі дїстануть безплатно також видане той-ж редакциї „Сьв. Письмо о сьвященику". (На почтову пересилку треба залучити 20 сот.)

— **Загальні збори коломийскої філїї „Просьвіти"** відбудуть ся в середу дня 25 н. ст. марта 1903 о 11-ій годинї в сали „Народного Дому" (II. поверх). Порядок зборів: 1. Отворене зборів. 2. Справоздане уступаючого видїлу. 3. Вибір видїлу на рік 1903. 4. Виклад з рускої історії, О. К. 5. Виклад з садівництва, В. П. 6. Розділене жеребом щеп межи тих членів „Просьвіти", що зложили вкладку членьску за рік 1903. В часї зборів буде можна вписатись в члени „Просьвіти" і зложити залягаючі вкладки.

II.) О годинї 4-ій з полудня відбудуть ся в тій самій сали „Народного Дому" вечерниці присьвячені памяти Тараса Шевченка. Програма: 1. Псалом „Блажен муж" — Д. Бортнянського. 2. „Кавказ" Тараса Шевченка — В. Федорів. 3. Раз мотилька голубила; Ви дївочі синї очі; Засьпіваю спогадаю — піснї народні відсьпіває мішаний хор з Балинець. 4. Відчит про Тараса Шевченка — п. С. Яричевского. 5. Титар, Т. Шевченка — А. Рурак. 6. Піснї наші тихі пісні, Ти поїхав в край далекий, Не жонатий най живе, Чорнобривко райска пташко — хор. 7. Проповідь на горі, слова О. Кониського — Є. Корбутяк. 8. Ой зійшли ся чумаченьки, На погіднім небі, Удоптала стежечку, Ой у поли три криниченьки — хор. 9. Циганьска оборона, С. Яричевского — Семен Демчук. 10. Вулиця, збірник сьпівапок народних Колесси — хор. — Цїни місць: Крісло 1 К. партер 50 сот., для селян і міщан 10 сот. — Отсим маємо честь запросити Вп. членів і бажаючих вступити в члени „Просьвіти" до як найчисленнїйшої участи так в зборах як також і в вечерку Шевченковім

— **Лїцитация маєтностий товмацких** визначена на день 1-го цьвітня с. р. не відбуде ся, бо висший суд краєвий у Львові знїс едикт лїцитаційний з причини недостач в оцїнцї.

— **Тиф пятнистий** вибух в громадах Пустомити і Лани, громадах положених в щирецкім окрузї судовім. Лїкар повітовий др. Обгулович сконстатував в Пустомитах 5 случаїв сеї пошести, а в Ланах 2. В Пустомитах заряджено переведене строгої десінфекциї і замкнене керниць з нездоровою водою.

— **Землетрясене.** З Томска доносять, що дня 12 т. м. о годині 8-ій вечером почути ся дало там землетрясене. Нещасте не лучило ся при тім ніяке. Фильоване ґрунту завважано також в охрестности Томска.

— **На добродїйні цїли** жертвували померші недавно в Аквізґранї супруги Кокеріль 400.000 марок. Часть тої суми призначили померші на запомоги для робітників ковальских, занятих в їх робітнях. Кокеріль був властителем одної з найбільших фабрик льокомотив. — В Нормберзї п-на Алїсия Врандайс жертвувала пів міліона марок на добродїйні цїли.

— **На львівскім унїверситетї** в зимовім півроцї 1902/3 було всїх слухачів 2414 (1630; в округлих скобках подаємо для порівнаня число слухачів в попереднім лїтнім півроцї). На богословскім видїлї було 373 (156) слухачів, між ними 97 (60) надзвичайних; на правничім видїлї 1263 (1025), між ними 9 (15) надзвичайних; на лїкарскім видїлї 107 (90), між ними 6 (5) звичайних слухачок і 9 (8) надзвичайних слухачів; на фільософічнім видїлї 671 (359), між ними 9 (6) звичайних слухачок, 42 (78) надзвичайних слухачів, 123 (78) надзвичайних слухачок, 9 (6) госпітанток і 18 (21) слухачів фармациї.

Після народности було: Поляків 1756 [96+1045+93+522] (1458), Русинів 637 [271+210+11+145] (159), Чех 1 [на правах] (—), Хорват 1 (на правах) (—), Болгарів 3 (1 на правах, 2 на медицинї) (3), Нїмців 8 (по 2 на богословію і на правах, а 4 на фільософії) (4), Англичанин 1 (на богосл.) (4), Американців 3 (на богосл.) (—), Мадярів 3 (на правах) (1), безнаціональний 1 (на мед.) (—).

Після віроісповідання було: римо-католиків 1229 (99+656+56+418) (979), руско-кат. 654 (271+224+11+148) (183), вірм.-кат. 14 (3 на богосл., 9 на правах, а 2 на фільос.) (10), мойсеєвого віроіспов. 505) 372 на правах, 38 на мед., а 95 на фільософії) 453), еванг. віроіспов. 9 (2 на правах, 1 на мед., а 6 на фільос.) (3), менонїт 1 (на фільос.) (1), караїт 1 (на фільос.) (—), безвіроісп. 1 (на фільос.) (—).

— **Легкий заробок** придумав собі один з львівских шевців: Замість сидїти коло варстату, він дібрав собі ще товариша та обходив з ним каменицї і збирав добровільні датки на похорон якогось Новаковского. На списї складок записаний також і президент міста, котрий дав кілька корон. Тимчасом тому Новаковскому анї не снило ся умирати, і він дав знати на полицію, що ще зовсім не переніс ся в сьвіт блаженних, але жиє ще на сьвітї, на котрім можна стати ся жертвою мантіїв, і длятого просить, щоби тих мантіїв укарати.

— **Страшна пригода воздухоплавця.** З Полї доносять про таку подію: Воздухоплавець Облят пустив ся онодгі бальоном без лодки і без падака у воздух, сидячи лиш на трапезі, привязанім до бальона. Заким ще полетів, промавляв до зібраної публики. Коли підняв ся високо в гору, трапез скрутив ся, один шнур урвав ся, а Облят, не могучи удержати ся на одним шнурі, упав зі страшенним криком із значної висоти на землю. Серед публики, що

конів твого народу, щоби іти за нами аж в пустиню.

— Коли не зайдемо, то моя дитина згине від студени, — сказала она на то. — Ти не мав серця уратувати нас смертию тої лютої женщини, а тепер, мій мужу, мав би ти серце убити свою власну дитину?

Я видів, як сеньорови станули сльози в очах, але він лиш сказав:

— Нехай так буде, як хочеш.

Тимчасом ми всї троє зрозуміли, що могли би уратувати ся, як би дали дитинї згинути, але на то не могли ми відважити ся. Отже ми зайшли до хати і застали там тих самих людий, що й перед роком в тій самій комнатї.

— Хто ви? — спитав чоловік, схопившись. — Прости, госпоже, але в такій одежи я тебе не пізнав.

— Та й добре би було, щоби ви нас не знали — сказали. — Ми подорожні, що збили ся на ловах з дороги. — Дай нам чим покріпити ся, як то твоїм обовязком.

Супруги, ввічливі люди, поклали перед нас, що мали найлїпшого. Ми попоїли і полягали спати, попросивши сторожа, щоби нам дав знати, як би надходили якісь чужі люди. Перед всходом сонця він нас збудив і ми повставали. Зараз по тім прийшов він знову і дав нам знати, що іде якась велика товпа людий. Я тодї вже знав, що всему прийшов вже конець, та відозвав ся до других: Тепер можливі для нас три способи: або втїкати до вивозу, або боронити ся в отсім домі, або наконець піддати ся.

— Втїкати вже за пізно і я раджу боронити ся — сказав на то сеньор.

— Чи ти дійстно радиш, щоби двох мужчин узброєних лиш в луки, боронило ся против пятнайцяти? Ну, друже, та можемо спробувати, а може то й добре в такий спосіб гинути.

— Не було би розуму — перебила нам Мая; — нам остає ся лиш одно. Мусимо піддати ся і спустити ся на наше щасте. Шкода, що ми того не зробили, заким вибрали ся в сю тяжку дорогу.

Ще коли она говорила, побачили ми при сьвітлї всходячого сонця, що велике число людий обступає нашу хату. Межи ними були всїлякі високі достойники, а я пізнав також Тікаля і Дімаса.

— Кого шукаєте, що приходите сюди узброєні? — спитала Мая.

— А когож би, як не тебе, моя хороша своячко — відповів Тікаль — і я видів, що очи сьвітили ся єму непевно, як колиб са багато випив. — Як би ми були послухали Наґви, моєї жінки, то не були іщли за тобою, бо она не хоче тебе й на очи, але єї воля то не моя, а як менї здає ся, то ми якраз ще в пору прийшли.

Мая захмурена відвернула ся від него і відозвала ся до Дімаса:

— Кажи, чого хочете від нас, що гоните за нами як би за якими злочинцями?

— Госпоже — відповів старий ерей поважно — здає ся, що ти і твої товариші заслугуєте собі вповні на ту назву. То послухай: Два днї тому назад ти десь пропала а госпожа Наґва також. Ми стали шукати і наконець отворено насильно твоє приватне помешкане і пустились за вами.

— А чи сказала она, чому ми втекли? — спитала Мая. — Чи сказала вам, що влїзла в ночи потайком як злодійка до моєї комнати і що я єї там відкрила в хвили, коли она як раз хотїла убити мою дитину?

— Нї, госпоже, того она нам не сказала. Але єї поведене було дуже дивне. Коли трохи опамятала ся, все відкликала назад та казала, що не знає нїчого о ваших плянах, а коли ви втекли, то ми би добре зробили, як вас не завертали, щоби не наробити гіршого нещастя. Але ми здогадали ся зараз, що єї спонукало так говорити і пустились за вами, а тепер вас арештуємо, щоби ви оправдали ся перед радою за ваші великі провини, бо ви зломили свою сьвяту присягу і хотїли без призволеня ради покинути сей край та збільшили ще свій злочин тим, що взяли з собою отсю дитину, спосланого богами ізбавителя, на котрім спочиває надія нашого народу.

— Коли ми зломили свою присягу — сказала на то Мая — то длятого, щоби ратувати наше житє. А хибаж мали сидїти в містї та чекати, аж нам приложать ніж до горла? Вже вечером підчас нашого весїля наслав хтось убийника на мого мужа, а онтам стоїть один — і она показала на Тікала — котрий міг би сказати, хто був і звідки він прийшов. Перед трома днями хотїла якась убийниця позбавити житя мою дитину, а тою убийницею була жінка Тікаля. Отже то гріх, коли ми хотїли вирятувати дитину з того краю, де єму смерть грозить?

— То все можеш, госпоже, розповісти радї — відповів Дімас — а коли Наґва хотїла то зробити, то она за то відпокутує. Але єї злочин не затре вашого, бо коли ви знали, що вам грозить небезпечність, то треба було нас просити о охорону, бо ми чей можемо вам єї дати, а не втїкати як злодії. Ходїть, сїдайте на носилки, котрі на вас чекають, та вертаймо до міста.

— Як хочеш — відповіла она; — але о одно тебе прошу, держи мого свояка Тікаля, того кацика здалека від мене, бо я аж не можу дивити ся на него. Єму не досить того, що хоче убити мого мужа і мою дитину, але ще й робить менї ганьбу тим, що накидає менї заєдно свою любов.

— Стане ся так, як собі того бажаєш, госпоже. Твій муж і твій приятель можуть іти коло тебе, а сторожа буде пильнувати, щоби нїхто тобі не докучав.

дивила ся на то, настав страшенний переполох а богато жінок зімліло. Лікарі, що поспішили Облятови на поміч, сконстатували у него потрясене мозку і тяжке покалїчене. Нещасливого воздухоплавця відставлено до шпиталю, де він вже й помер.

— Небезпечна межинародна злодійка. Поліция львівска дістала вість з многих міст в Галичині і на Шлеску, що там волочить ся якась межинародна злодійка, котра маючи всілякі книжочки службові і сьвідоцтва, стає на службу по ліпших домах та зараз в перших днях обкрадає своїх господарів і втікає. Злодійка належить до більшої ватаги, котра помагає їй продавати крадені речі, бо краде лиш срібло і всілякі дорогоцінности. Она стає на службу під іменами Юлія Скабрат, Анна Дідух, Дітріх, Емілія Мазур, а в послідних часах служила у Львові під іменем Герміни Ґузовскої. Она стоїть в звязи з якимсь небезпечним злодієм, що називає себе то Станислав Буданькевич, то Дудик і т. п. та мабуть єсть єї спільником і помагає їй красти. Злодійка допустила ся вже більше як 30 крадежий а в послідній своїй службі у Львові того дня, коли допустила ся крадежи, сказала жартом до своєї пані: „Пані мені подобають ся! Але коли я звідси піду, то пані будуть дуже жалувати". Та й праву казала, бо дійстно пані дуже жалувала, лиш не за нею, а за столовим сріблом вартости кілька сот корон, котре злодійка забрала. Гончий лист так описує злодійку: Має літ около 30, єсть середного росту, пропорціональної будови тіла, шатинка, милої поверховности. Характеристичним знаком єсть єї фіґура, бо виглядає як колиб заваготіла та й то, що не має в горі двох до трох зубів, носить однакож вставлювані зуби, говорить добре по німецки і по польски та єсть убраною з міска.

— Калїчене трупів. Нечуваний скандал став ся в місті Ґенуї. В тамошній міскій трупарни, в присутности міского урядника, обтинано трупам ноги, коли домовина показала ся за мала. Справу ту викрив радний міста Чечі, і ціла рада з тої причини подала ся до димісиї.

Курс львівский.

Дня 18-ого марта 1902.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	540 –	550 –
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	280 –	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	577·—	584·—
Акциї фабр. Лициньского в Сяноку.	—·—	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	97·50	98·20
Банку гіпот. 5% преміов.	111·—	— —
Банку гіпот. 4½%	101·—	—·—
4½% листи застав. Банку краєв.	102·25	102 25
4% листи застав. Банку краєв. .	99 —	99 70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·20	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	98 40	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	97·75	98·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·40	100 10
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	103 50	—·—
„ „ „ „ 4½%	102·—	—·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·70	99 40
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·—	99·70
„ „ м. Львова 4% по 200К.	96 50	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	73·—	78 —
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	55 25	56·25
Угорск. черв. хреста	27·90	28.90
Іт. черв. хрес. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	70·—	74.—
Базиліка 10 К	19 25	20.25
Joszif 4 К.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	117·—	117 60
Доляр америк.	4·80	5·—

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 19 марта. Партия независимости ладить ся до ще острійшої обструкциї, аби спонукати кабінет Селя до уступленя.

Константинополь 19 марта. Від тиждня перебуває тут ческий радикальний посол Кльофач. Вчера був Кльофач на авдиенциї у многих достойників турецких.

Берлин 19 марта. Кажуть, що Росия має бути невдоволена із способу в який Туреччина переводить реформи в Македониї. Мало прийти вчера до острої перепалки між росийским амбасадором Зіновієвом і великим везиром. Кажуть, що то означує новий зворот в росийскій заграничній політиці.

Петербург 19 марта. Тимчасовим управителем міністерства маринарки на місце помершого Тиртова іменований шеф ґенерального штабу маринарки адм. Авелян.

Надіслане.

Вп. Панове господарі!

При надходячій весні осьміляюсь пригадати, що вже найвисший час замовити собі знаряди рільничі а передовсім **млинок** до чищеня збіжа, щоб чисте насіне висіяти — або коли хто з пп. господарів хоче собі уменшити ручну, тяжку і так дорогу працю, а хотів би також, щоби ему бараболі добре родили ся і більший видаток з поля дали, той повинен до підгортаня бараболь ужити лишень однокінний **плужок.** — Видаток на той плужок уже в першім році значно виплатить ся. Такий плужок можна уживати і до садженя бараболь в гребельки, а в такім случаю ніколи они не вигниють ані на мокрих землях, ані підчас дощевого літа. Ціна плужка дуже низька, бо цілком зелїзний плужок коштує 15 корон (7 зр. 50 кр.) сильнійший з ралом на переді 10, 12 і 15 зр., до того-ж поручаю **значники** 4-рядові до робленя знаків під бараболї; ціна на одного коня 10 К (5 зр.) — **Рала, Плуги до ораня, Вальці до груди, Млинки до сортованя збіжа, Вітраки і Січкарні.** — Замовляти прошу вчасно. Адреса до мене:

Іван Плейза

Турка коло Коломиї.

На жадане висилаю цінник даром.

Рідка случайність! Практично-методичний курс науки языка анґлійского, висилає письменно в тиждневих лекциях з виговором, за нагородою 2 К місячно. Vickers-Яиковский, учитель в Голинии коло Калуша, почта в місци.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всі, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і перегляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

— Про нашу подорож нема що розповідати. Ми прийшли пізно вечером до міста і нас повели не до нашої палати, але до піраміди.

— Що то має значити? — спитала Мая сотника від сторожі. — Нам не туди дорога.

— Ні, госпоже, відповів він — мені приказали завести вас до піраміди.

Тоді Мая притулила ся лицем до личка своєї дитини і заплакала гірко, бо знала, що мусимо знову лїзти в ту темницю, де помер єї батько.

Гіршої ночи як та, яку я тепер перебув, не мав я ще ніколи. Сон мене не брав ся і я роздумував над тим, що нас може чекати в найсьвятійшім місци.

Коли я так думав, аж чую крик якоїсь женщини. Я схопив ся з постелї та побіг до головної сьвітлиці, де лямпи заєдно горіли. Там застав я Маю, котра лиш в сорочці бігала по сьвітлици мов би втікала, а очи мала зі страху широко отворені.

— Що такого стало ся? — спитав я задержавши єї, а тимчасом вбіг і сеньор.

— Ох! мені приснило ся — простогнала она. — Я мала страшний сон. Мій тато прийшов до мене — не можу сказати — дитина — дитина — і она впала на землю та не могла вже нічого говорити.

— Се місце повне недобрих згадок, а їй вже сил не стало — сказав сеньор, коли ми єї якось трохи успокоїли. — Ходи, Мая, положи ся спати!

— Спати! — відозвала ся она. Мені здає ся, що я вже ніколи не буду спати; а все таки як не засну, то здурію. Ох! якийже то страшний привид! Проклятє Маттая мене вчепило ся!

Коли ми на другий день сиділи разом і снідали, прийшов Дімас а з ним і кількох других ереїв. Він попросив їх, щоби они прилипили ся, і привитав ся з нами дружно.

— Жаль мені — сказав він — що мусите знову сидіти в сій темници, але я не міг инакше зробити, я мусів послухати приказу ради. Они боять ся, що дитині щось би стало ся, як би вас лишити на свободі.

— Та й так стане ся, Дімасе — сказала Мая — скоро будемо мусіли сидіти в сій темници. Она вже й так нездужає, а до тиждня певно помре.

— Не бій ся нічого, госпоже; не довго будете тут сидіти, бо вже сеї ночи поставлять вас в найсьвятійшім місци перед раду та будуть вас судити за злочин втечі.

— А впрочім за нїщо більше? — спитала Мая.

— За нїщо, госпоже, хиба що я би чогось не знав.

— А який же вирок видасть рада?

— Не можу сказати, госпоже, але ніхто не бажає собі того, щоби строго вас судити; а коли зможете то доказати, що говорите на госпожу Нагву, то все вийде на вашу користь. Злочин, якого ви хотіли допустити ся, єсть тяжкий, особливо же в очах народу, котрий день і ніч говорить о своїм ізбавителю і не легко прощає тим, що хотіли его викрасти. Мимо того гадаю, що під деякими услівями дасть ся гнів судиїв усмирити.

— А то під якими? — спитала Мая.

Дімас мовчав через хвильку а відтак відповів:

— Після букви закона заслужили ви собі на смерть, коли би вам доказано ваш злочин, і скоро би тебе, госпоже серця, задля твого становища не уважали за ненарушиму. Але може бути, що рада вдоволить ся тим, що виженe з краю сих чужинців.

— Таж один з них єсть моїм мужем, Дімасе.

— То правда, госпоже, але дитя народило ся!

(Дальше буде).

Аптика в Королівці

поручає

В. АЛЄРГАНДА

АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.

Зіля ті, витворювані з найцільнїйших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зіля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцїнені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, хрипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зіль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пе ся в лїтнім стані рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Інсерати

(„оповіщеня приватні") до „Ґазети Львівскої", „Народної Часописи" і всїх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Агенция дневників і оголошень" в пасажу Гавсмана ч. 9. Агенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕР"

стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові

ПОЗИЧКИ удїляє своїм членам на $5\frac{1}{2}\%$ і 1% додатку на кошти адмінїстрациї, за предложенєм документів виказуючих достаточну гіпотеку.

СПЛАТУ позичок розкладає догідно на рати до 10 лїт. Сума позичок інтабульованих і за порукою 1,239.243 К.

ЧЛЕНОМ може бути тільки обезпечений тревало в „Днїстрі" від огню.

УДІЛ членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Число членів 2.391 з 2.501 удїлами на 125.050 К.

ВКЛАДКИ щадничі приймає „ДНІСТЕР" і опроцентовує на 4% Сума вкладок на 1 256 книжочках 1,103.333 К.

ЧИСТИЙ ЗИСК розділяє ся частию на дивіденду для членів, частию на публичні добродїйні цїли: на церкви, бурси, захоронки, школи і т. д. На ті цїли роздано дотепер з товариства кредитового 10.840 К.

ІНФОРМАЦИЇ в справах позичок удїляє Дирекция і аґенти.

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тиждневника ілюстрованого". До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

Дуже величавий образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ"

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм. Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає Соболевский годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).